

Anders Fogh Rasmussens tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde

Taler

Anders Fogh Rasmussen
Afgående formand for Venstre

Dato

17. maj 2009

Sted

Odense

Venner, så er tiden kommet til at sige farvel som formand for Venstre.

Meget er sket, siden I valgte mig til formand den 18. april 1998.

Vi vandt regeringsmagten i 2001 med det bedste valgresultat i 80 år.

Venstre blev Danmarks største parti - og vi har fastholdt positionen som største parti ved tre valg i træk.

For første gang i Danmarkshistorien har en Venstre-ledet regering vundet tre valgperioder.

Vi har skrevet historie.

Næsten 40 år er gået, siden jeg meldte mig ind i Venstres Ungdom og Venstre. 40 forrygende år, hvor jeg har besøgt næsten hver en krog i landet. Og mødt en masse pragtfulde mennesker, som jeg skylder en stor tak.

Tak til Venstres Ungdom. I VU grundlagde jeg selv livslange venskaber. I, der er i VU i dag, udfører et formidabelt arbejde. Jeg beundrer jeres indsats. Tak, fordi I tilfører Venstre frisk blod og ny tænkning.

Tak til alle Venstres tillidsfolk. Tak for jeres daglige slid og slæb. I udfører et stort, frivilligt og ulønnet arbejde. Oftest uden for offentlighedens interesse og søgelys.

Men I knokler i folkestyrets maskinrum. Tak fordi I har gjort Venstre til Danmarks bedst organiserede parti.

Tak til medarbejderne i Venstres sekretariat. Gennem alle årene har jeg haft en helt uvurderlig støtte fra alle jer engagerede medarbejdere. I brænder for sagen og skyer ingen anstrengelser. Jeg adresserer denne tak til partisekretær, Jens Skipper Rasmussen. Kære Jens, tak for godt samarbejde. Nu skal du føre arbejdet videre sammen med en ny formand og næstformand. Jeg er helt overbevist om, at I sammen kan føre Venstre frem til nye sejre.

Tak til Venstres folketingsmedlemmer og ministre. I 31 spændende år har jeg været medlem af Venstres folketingsgruppe. Det er gået op og ned. Vi har været nede på 19 medlemmer og oppe på 56. Men jeg vil huske de lyse timer. Og med glæde tænke tilbage på det engagement og det fællesskab, som har præget den periode. Da jeg blev formand, lagde vi en ny kurs. Den har vi konsekvent fulgt siden. Jeg har beundret jeres disciplin og arbejdsiver. Tak til folketingsmedlemmer og ministre for loyal opbakning. Opbakning til den linje, som har gjort Venstre til et bredt, folkeligt forankret parti. Og tak til gruppeformand, Hans Christian Schmidt, for dygtig ledelse af folketingsgruppens arbejde.

Tak også til vore konservative venner. Vi har udviklet et historisk godt forhold mellem De Konservative og Venstre i disse år. Lad det vare ved. Når V og K slås, taber vi begge. Når V og K står sammen, udgør vi en formidabel politisk kraft. Tak til Bendt Bendtsen for mange års tillidsfuldt samarbejde. Og tak til Lene Espersen, som, jeg tror og håber, vil føre Bendt Bendtsens linje videre.

Og tak til Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti har været en stabil støtte for regeringen. I kraft af samarbejdet med Dansk Folkeparti har vi kunnet opfylde vore valgløfter. Vi har haft en enestående rolig politisk periode siden systemskiftet i november 2001. Og vi har oplevet fremgang og fornyelse over alt i det danske samfund. Jeg vil gerne sige tak til Pia Kjærsgaard for solidt samarbejde i mine 7 1/2 år som statsminister.

Og så er der to personer, som jeg særligt vil trække frem og takke her i dag.

Den første er Claus - finansminister Claus Hjort Frederiksen. Siden jeg blev næstformand i Venstre i 1985, har Claus og jeg arbejdet tæt sammen i et unikt fællesskab. Et arbejdsfællesskab, der har udviklet sig til et personligt venskab. Kære Claus, tak for din indsats. Du var om nogen en drivende kraft bag

valgsejren i 2001.

Du har været et stabilt omdrejningspunkt i regeringen. Du er målbevidst, resultatorienteret, ansvarsfuld og loyal. Du har været min vigtigste, tætteste og mest stabile og fortrolige partner i alle årene. Derfor er det en helt særlig glæde for mig, at du nu kroner din karriere med posten som finansminister. Du fortjener det. Men først og fremmest er det godt for landet. Tillykke.

Og sidst, men ikke mindst, er der dig, Anne-Mette. Gennem 33 år har vi fulgtes ad, og du har trukket din store del af læsset.

Som det varme menneske, du er, har du skabt en tryk og stabil ramme om familiens liv og børnenes opvækst.

Som det selvstændige menneske, du er, har du truffet dine egne valg og banet dine egne veje.

Som det livsglade og optimistiske menneske, du er, har du turdet kaste dig ud i nye udfordringer.

Det er med stolthed, at jeg har set dig give en større offentlighed indblik i den livsglæde, som vi - de nærmeste - altid har kendt dig for.

Det er med taknemmelighed, at jeg siger dig tak for støtte og opbakning gennem de mange år.

Og det er med glæde og forventning, at jeg ser frem til at tage hul på et nyt kapitel i vores liv. Tak, Anne-Mette.

*

For 11 år siden valgte I mig som formand for Venstre. Sammen har vi forandret Venstre. Den danske befolkning betroede Venstre sin tillid. Og sammen har vi forandret Danmark.

Valget den 20. november 2001 var et systemskifte. Den danske befolkning ønskede forandring. Og den kom.

Danskerne var dybt bekymrede over den løsagtige udlændingepolitik. SR-regeringen gav stort set frit løb for indvandring af udlændinge. De sociale problemer eksploderede. De kulturelle spændinger voksede.

Et stort flertal af danskerne følte, at en bedrevidende elite i Danmark førte udlændingepolitik hen over hovedet på en bekymret befolkning.

Vi lovede forandring. Vi lovede en fast og fair udlændingepolitik. Og da vi dannede regering, gjorde vi nøjagtigt, som vi havde lovet.

Det antal, der kommer til Danmark som følge af asyl og familiesammenføring, er nu reduceret til under en tredjedel af niveauet i 2001.

Til gengæld er det blevet nemmere for udlændinge at komme til Danmark for at arbejde og studere. Antallet af tilladelser til arbejde og studier er næsten firedoblet siden 2001.

Vi har drejet udlændingepolitikken 180 grader. Væk fra ukontrolleret indvandring af mennesker, som ikke kan klare sig i det danske samfund. Over til kontrolleret indvandring af mennesker, som kan og vil yde et bidrag til det danske samfund.

Det er fast. Og det er fair.

Vi har genskabt respekten om det politiske løfte. Vi har sat en ære i, at det, vi siger før et valg, står vi ved og gennemfører efter et valg. Gerne i form af konkrete løfter, som vi kan blive målt på.

Vi siger, hvad vi gør. Og vi gør, hvad vi siger.

Og vi har sikret en forandring, der går hånd i hånd med tryghed. Vi har gennemført store reformer af hele det danske samfund. Men vi har omhyggeligt forberedt og modnet reformerne. Ved at inddrage forskellige grupper i arbejdet. Ved at skabe debat. Ved at bruge den fornødne tid.

Tag velfærdsreformen. Vi har gennemført en forhøjelse af tilbagetrækningsalderen for både pension og efterløn. En reform, som vil få en stor og positiv betydning for finansiering af fremtidens velfærd. Større virkning,

end mange i dag aner.

Tag globaliseringsreformen. Frem til 2012 investerer vi over 40 mia. kr. i forskning, uddannelse, udvikling og iværksætterier. Før i tiden forsvandt alle pengene til overførsler og drift. Der blev for lidt til investering i fremtiden. Nu har vi foretaget den største investering i fremtidig vækst, som nogensinde er set i Danmark.

Og tag skattereformen. Fra starten har jeg betragtet skat som den sværeste af vore opgaver. Fordi jeg selv som skatteminister i firserne oplevede, hvordan store skatteplaner blev til ingenting. Og fordi jeg op til valget i 1998 oplevede, hvordan vore modstandere kørte skræmmekampagne mod Venstres skattepolitik.

Derfor besluttede vi at inddrage befolkningen i forberedelsen og modningen af lavere skat. Vi besluttede at love et skattestop. Hverken mere eller mindre. Kunne der blive penge til det, ville vi godt gennemføre skattelettelser. Men vi ville ikke love det på forhånd.

Jeg lancerede udspillet på Venstres landsmøde for 10 år siden, i 1999. Der var lidt murren i krogene. Der var Venstre-folk, som fandt det lidt uambitiøst. Men I bakkede det op.

Vi gik til valg på skattestop. Befolkningen bakkede det op. Skattestoppet blev sat i kraft den dag, vi overtog ministerkontorerne. Og det er blevet overholdt. Det er historisk. Derfor er det med stolthed, jeg kan oplyse, at vi i dag har haft skattestop i 2.728 dage.

Men vi har gjort mere end det. For i tre omgange har vi sat skatten på arbejde ned. I 2004. I 2007. Og nu senest en meget omfattende sænkning af skatten på arbejde i Forårspakke 2.0 fra i år.

Samlet betyder de tre pakker, at vi fjerner 6 pct. mellemskatten for alle skatteydere.

Antallet, der betaler topskat, falder med omkring 350.000. Vi har indført et særligt beskæftigelsesfradrag til dem i arbejde. Skatten af den sidst tjente krone falder. Så det bedre kan betale sig at arbejde.

Det er den mest omfattende sænkning af skatten på arbejde nogensinde. Og det er en helt særlig glæde for mig, at det lykkedes at få skattereformen i hus, inden jeg gik af som statsminister. For jeg føler, at jeg som statsminister fik det gennemført, som vi ikke lykkedes med i firserne.

Skatten er et klart eksempel på, at vi kan komme langt ved at arbejde målrettet og tålmodigt. Og gradvise modne holdninger i samfundet. For til sidst at komme igennem med det, som ingen troede muligt.

Og ja, det har nogle gange været lidt som at hamre løs på ketchup-flasken ..... belønningen kom til allersidst.

Og, kære venner, nu er det lykkedes: Vi har markant sænket én af verdens højeste marginalskatte.

Så det er med stolthed, jeg kan sige: Sammen har vi skabt et samfund, hvor det bedre kan betale sig at arbejde.

Og det er sket på en måde, hvor befolkningen har kunnet følge med og føle tryghed.

Vore modstandere har hamret løs med påstanden om, at vi skulle vælge mellem skat og velfærd. Skattelettelse ville føre til ringere velfærd. Det sagde de i 1998. Og fik succes med det. De gentog det i 2001, 2005 og 2007. Men da hoppede befolkningen ikke på den. Fordi vi ikke gik til valg på gyldne løfter om skattelettelse. Men på et troværdigt skattestop. Og fordi oppositionens påstand var falsk.

Og skattelettelse er blevet gennemført inden valg. De er ikke ti fugle på taget, men én i hånden. Så alle har kunnet se, at der er penge til både lavere skat og mere velfærd.

Faktisk er det offentlige forbrug vokset med i gennemsnit 1,4 pct. om året siden 2001.

Det er 1 pct. mindre årlig vækst end under den socialdemokratisk ledede regering i halvfemserne. Men det er en vækst.

Og samtidig har vi brugt de gode tider til at lægge penge til side. Statens gæld er reduceret med 300 mia. kr. siden 2001. Den årlige udgift til renter er faldet med 24 mia. kr. Det giver råderum og handlefrihed nu, hvor der er blevet mere magre tider.

Så heldigvis lyttede vi ikke til oppositionens krav om at formøble de store overskud.

Det havde gjort krisen afgrundsdyb i dag.

Vi holdt fast ved en ansvarlig økonomisk politik.

Alt det viser bare, at vi kan styre de offentlige udgifter. At vi kan sikre flere penge til velfærd. At vi på samme tid kan finde penge til lavere skat på arbejde.

Vi ser det igen og igen: Når der skal orden i økonomien, er det en borgerlig regering, der er brug for.

*

Bogholderiet er i orden. Og det har givet os friheden til at ændre nogle dybere træk i det danske samfund.

Det, der især glæder mig, er at se, hvordan holdningerne i samfundet har ændret sig.

Forældrene ønsker, at deres børn skal lære noget i skolen. Væk er den ødelæggende holdning, at "hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære". Nu er der krav om faglighed og dygtiggørelse.

Brugerne af offentlige ydelser forlanger frihed og valgmuligheder. Væk er den umyndiggørende holdning, at man bare skal affinde sig med offentlige standardløsninger. Nu er der krav om frit valg og hensyntagen til den enkeltes ønsker og behov.

Befolkningen forlanger en håndfast og konsekvent indsats mod de kriminelle. Væk er den slappe retspolitik, der tager mere hensyn til forbryderen end til ofret.

Nu er krav om retssikkerhed for de lovlydige kommet i centrum.

Danskerne ønsker respekt om dansk kultur og de principper, som det danske samfund bygger på. Væk er den slappe og eftergivende ligegyldighed. Nu er der krav om respekt for ytringsfriheden, ligestilling mellem kvinder og mænd og sondring mellem religion og politik.

Danskerne ønsker, at det enkelte menneske skal tage et personligt ansvar. Væk er den nedbrydende holdning, at alting er samfundets skyld. Nu er der krav om, at de, der kan, også selv må tage fat og påtage sig et ansvar for deres egen tilværelse.

Og ikke mindst: Den danske befolkning er i dag indstillet på, at Danmark skal påtage sig et ansvar i verden. Væk er den usle fodnote- og tilpasningspolitik, hvor Danmark hyttede sit og lod andre om at sikre vor frihed og fred. Nu er der opbakning til, at vi selv må yde et bidrag i kampen for egen sikkerhed.

Vi lever i en ny verden. En verden, hvor terrorister kan slå til hvor som helst - også i Danmark. En verden, hvor forsvaret af vores sikkerhed starter fjernt fra vore grænser.

Derfor er danske soldater, politifolk og andre udsendte med til at bekæmpe terrorister i Afghanistan. Jagte pirater ved Somalia. Sikre freden i Kosovo, Georgien og andre af verdens brændpunkter. Og derfor var vi med i krigen i Irak.

Her er tale om en holdningsændring af historisk og dybtgående omfang. Allerede for små 100 år siden skrev Jeppe Aakjær om "du puslingland, der hygges dig i smug, mens verden brænder om din vugge".

Under Anden Verdenskrig samarbejdede den danske regering med den tyske besættelsesmagt. En farlig tilpasningspolitik, som i den frie verden skabte tvivl om på hvilken side, Danmark stod. Kun takket være frihedskæmpernes heltmodige indsats kom Danmark ud på den rigtige side med æren i behold.

I firserne brød Danmark solidariteten med vore allierede i NATO. Et flertal i Folketinget bestående af Socialdemokratiet, de radikale og venstrefløjens tvang den daværende borgerlige regering til at gå imod vore allieredes stålsatte holdning over for Sovjetunionen og Warszawa-pagten. I form af danske

fodnoter. Mod de fælles beslutninger i NATO. Igen en farlig tilpasningspolitik - nu over for det kommunistiske Sovjetunionen.

Og i den hjemlige debat var der fremtrædende politikere, kulturfolk og mediefolk, der optrådte som nyttige instrumenter for den kommunistiske fjende.

Men heldigvis var NATO under et stærkt og målbevidst amerikansk lederskab.

Kommunismen brød sammen. Den frie verden vandt Den Kolde Krig.

Og nu er holdningerne ændret. Den danske befolkning kan se, at Danmark ikke bare kan lade andre bløde for vor frihed og fred.

I en skæbnekamp mellem frihed og ufrihed, mellem demokrati og diktatur kan man ikke forholde sig neutralt. Da må man tage stilling. Da må man slås for frihed og folkestyre og bekæmpe tyranni og terrorisme.

Kampen for friheden og mod tyranniet har sin pris. Både menneskeligt og økonomisk.

Vor dybfølte tak går til de danske soldater og andre udsendte, der bidrager til frihed, fred og folkestyre i urolige dele af verden.

Og vore tanker går til de familier og pårørende, som så tragisk har mistet én af deres kære under tjeneste for Danmark.

Vi kan være stolte af vore soldater og andre udsendte. De hjælper mennesker andre steder i verden til et bedre liv. De skaber sikkerhed for os. De gør Danmark ære.

Derfor fortjener de at blive hædret som de helte, de er. Derfor fortjener de en flagdag.

Derfor fortjener de et monument til erindring om deres indsats. Og begge dele er nu besluttet.

Også her er holdningerne i det danske samfund ændret. I dag er der bred

opbakning til at hylde, ære og påskønne dem, som gør en særlig indsats.

Lad os også her fra Venstres landsmøde udtrykke vor dybe respekt. Lad os sende en stor tak til de danske soldater og deres pårørende.

Der var en gang, hvor der blev spurgt: Hvad skal det nytte?

Nu er holdningen ændret. Nu spørger vi: Hvad er det rigtige?

Og det rigtige er at bekæmpe diktatur og fremme demokrati.

Det rigtige er at sikre fred og fremgang ved at fremme frihed og folkestyre.

Det rigtige er, at vi danskere også selv tager et medansvar for vores egen sikkerhed.

Og, kære venner, det er også i det lys, at jeg har sagt ja til posten som NATO's generalsekretær.

Jeg ønsker et Danmark, der er parat til at yde noget for den fælles sikkerhed.

Jeg ønsker et Danmark, der er solidarisk med sine allierede.

Jeg ønsker et Danmark, der tager medansvar i verden.

Derfor har jeg sagt ja. For jeg vil gerne yde mit bidrag.

*

Venstre er i dag det bredest forankrede parti i Danmark. Vi har støtte fra alle samfundsgrupper.

Vi baserer vor politik på holdninger og værdier. Ikke på bestemte grupper eller klasser. For os er klassekampen afblæst for mange år siden. Vi er ikke hæmmet af ideologiske blokeringer, som spærrer for at gøre det, der er rigtigt og nødvendigt i situationen.

Vi er et moderne parti. Vi tager vort udgangspunkt i det enkelte menneske. Vi

sætter mennesket før systemet.

I den moderne, folkelige liberalisme er friheden uløseligt forbundet med et socialt ansvar. Og et krav om lige muligheder for alle.

Vi skal bedømme mennesker på, hvad de selv kan. Hvad de selv vil. Hvad de selv indeholder. Ikke på ydre positioner og nedarvede privilegier.

Det skal betale sig at arbejde, og den, der arbejder hårdt, skal have en belønning for det. Men der skal også være et sikkerhedsnet, hvis det går galt. Og det skal være muligt at bryde ud af det sociale mønster.

Det giver fremdrift i samfundet, når mønsterbrydere gør sig fri for at forfølge deres drømme.

Vi skal give lige muligheder i samfundet ved at stille gratis uddannelse til rådighed for alle. Og ved at sørge for, at alle børn og unge får solide faglige kundskaber. For det hjælper især dem med den svageste baggrund.

Vi skal stræbe efter et samfund med stor social bevægelighed.

Et samfund, hvor det, der giver mulighederne, er den enkeltes evner, vilje og talent.

Et samfund, hvor uddannelse er en ret for alle og ikke et privilegium for de få.

Et samfund, hvor der er en chance for alle, der kan og vil.

I den moderne, folkelige liberalisme er der frihed til forskellighed. Men samtidig en stærk sammenhængskraft med respekt for nogle fælles grundværdier.

Vi skal have et samfund med plads til mangfoldighed. Vi skal ikke blande os i, hvad folk tror på. Hvordan de klæder sig. Hvad de spiser. Hvordan de tilrettelægger deres liv i det hele taget. Det er en privat sag.

Men det danske samfund bygger på nogle grundlæggende værdier, som ikke er til forhandling: Ytringsfrihed, folkestyre, ligestilling mellem kvinder og mænd, sondring mellem religion og politik, respekten for andre. Det er nogle af de

værdier, der binder vort samfund sammen.

Jeg betragter ytringsfriheden som den mest værdifulde af vore frihedsrettigheder.

Friheden til at diskutere alle emner er forudsætningen for et sandt folkestyre.

Friheden til at tale myndigheder og autoriteter midt imod er bolværket mod magtmisbrug.

Friheden til at stille kritiske spørgsmål om etablerede sandheder og dogmer er vejen til at sikre fremskridt, fornyelse og udvikling.

Men også religionsfrihed er et grundprincip for et demokratisk samfund.

Derfor skal ethvert menneske have ret til frit at udøve sin religion.

Derfor fordømmer vi ethvert forsøg på at dæmonisere grupper af mennesker på baggrund af deres religion eller etniske baggrund.

Derfor bekæmper vi enhver forfølgelse af eller diskrimination imod mennesker baseret på deres religiøse overbevisning.

Men religionsfrihed er også frihed til ikke at tro på det samme som andre. Og at give udtryk for det. Religionsfrihed og ytringsfrihed hænger sammen.

Når disse grundværdier bliver angrebet, skal vi reagere øjeblikkeligt og med konsekvens. Vi skal insistere på, at ikke alt er lige godt eller lige gyldigt. For så ender det hele med at være ligegyldigt.

Danmark skal være et frisindet samfund. Men frisind er ikke en lalleglad tolerance og værdslaphed, der bøjer af for hvad som helst. Frisind er at have en værdifast holdning og kæmpe for den - samtidig med, at vi anerkender andres ret til at være uenige.

En moderne, folkelig liberalisme er en holdning, hvor åbenhed over for omverdenen går hånd i hånd med en stærk bevidsthed om dansk historie, dansk kultur og national identitet.

Enhver dansker er født ind i et nationalt, dansk fællesskab. Det er den givne virkelighed. Vi er knyttet til et fællesskab. Et fællesskab, der både trækker linjen tilbage til fortiden og forlænger den ud i fremtiden.

Det er vor nationale identitet. Og jo stærkere den identitet er, desto stærkere vil den enkelte forsvare de demokratiske grundprincipper, som den danske nation bygger på.

Vi skal være et åbent og udadvendt samfund. Åbne for indtryk udefra. Parate til at lære af omverdenen.

Men vi afviser den kulturrelativisme, som hævder, at det ene kan være lige så godt som det andet. Når alt er lige godt og lige skidt, lige rigtigt og lige forkert, vil vi opleve en karikatur af åbenhed, som i realiteten er kapitulation.

Det åbne samfund skal bygge på en værdifast åbenhed. En åbenhed, hvor vi er bevidste om vor nationale identitet. Hvor vi har taget stilling til, hvad der er godt og ondt, rigtigt og forkert. Og hvor vi i det frie og åbne møde med fremmede kulturer er klar over egne værdier i vor søgen efter og afprøvning af nye anskuelser, nye opdagelser, nye idéer.

Det er det samfund, jeg ønsker.

Et samfund med frihed for den enkelte til at udvikle sig. Forme en bedre tilværelse.

Skabe fornyelse.

Et samfund med frisind, hvor der er frihed til forskellighed.

Men også et samfund, hvor der er et stærkt fællesskab om nogle bærende grundværdier.

Det er sådan, jeg ønsker en dansk, folkelig liberalisme. En kulturliberalisme.

Ikke et elitært ideologisk system baseret på abstrakte idéer. Men et livsnært menneskesyn baseret på den givne virkelighed.

Ikke en materialistisk samfundsopfattelse med penge og skat som livets omdrejningspunkt. Men et værdibaseret menneskesyn med frihed under ansvar som kernen i et stærkt folkeligt fællesskab.

*

Til den danske befolkning vil jeg sige: Jeg siger farvel efter mange år i dansk politik.

Men jeg føjer en tak til. Det har været en stor glæde at tjene det danske samfund. Og jeg siger tak for den tillid, som er vist mig.

Det har slet ikke været nogen let beslutning at forlade statsministerposten. For jeg har befundet mig godt som jeres statsminister. Hver eneste dag.

Ikke alle har været enige med mig. Og sådan vil det være i et frit folkestyre. Men jeg har bestræbt mig på at leve op til forventningerne - og til mine egne høje krav. Og jeg har gjort, hvad der efter min overbevisning tjente det danske samfund bedst.

Nu vil jeg bringe stafetten videre til næste generation. Og jeg gør det i bevidstheden om, at vi står stærkere som nation end nogensinde.

Gennem 7 1/2 år har vi skabt resultater i verdensklasse. Og det er ikke bare selvsos.

Det er udenlandske institutioner og tænketanke, som siger det.

Verden har fået øje på Danmark.

Vi har skabt en stærk økonomi, der står som et forbillede for andre. Vi bliver anerkendt af vore allierede for indsatsen i verdens brændpunkter. Vi er i spidsen for de internationale klimaforhandlinger.

Vi er ikke længere et lille puslingeland, der hygger sig i smug. Vi sætter vore aftryk.

Vi gør en forskel.

Det er med stor tryghed, at jeg giver denne arv videre til Lars.

Lars, du har mange års politisk erfaring. Du har stået i spidsen for store reformer. Du har bevist din evne som en ferm politisk håndværker.

Som ny statsminister har du på rekordtid givet oppositionen noget at tænke over.

Det er derfor med både en stor tryghed og en stor glæde, at jeg giver stafetten videre til dig.

Du bliver en solid leder af regeringen. Du bliver en sikker leder af Danmark. Du bliver en visionær leder af Venstre.

Venner, I har fyldt mere end halvdelen af mit liv. Jeg vil savne jer. Tak for mange, forrygende år.

Kilde

Ukendt

Tags

Afskedstale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anders-fogh-rasmussens-afgangstale-ved-venstres-ekstraordinaere-landsmoede-2009>